

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

ELISABETH HOBBS

Gundanti belqisvė

2016 Nr. 4

Knygute.lt

Elisabeth Hobbes
(Elizabeth Houbs)

GUNDANTI BELAISVĒ

Romanas

Versta iš Elisabeth Hobbes, Falling for Her Captor,
2014

© Elisabeth Hobbes, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Stumbrienė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Elena Lamsodytė, dizainas, 2016

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0134-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

- Šis pasiūlymas jau trečias, kurį šiomet atmetei, Elaina, ir penktas apskritai. Kada pagaliau atliksi pareigą ir, kaip dera, išsirinksi vyrą?

Livinghamo hercogas ir Penkių Provincijų didysis lordas raukydamasis atsilošė krėsle. Ledi Elaina atrėmė jo žvilgsnį, nekreipdama dėmesio į susirinkusių kunigaikščių ir kitų didikų bambėjimą, ir pažvelgė į įmant-riai išpuoštą pergamento ritinėlį ant stalo.

- Milorde, jeigu pirštusi pats grafas, dar pagalvočiau. Tačiau dėl jo sūnaus mano atsakymas yra ne. Berniukui vos devyneri!

- Dauguma moterų jaustūsi pagerbtos, galėdamos sudaryti sąjungą su tokia turtinga ir gerbiama šeima, - griežtai atitarė hercogas.

Elainos skruostai paraudo. Rodos, kambaryje pasidarė gerokai šilčiau.

- Milorde, pasiūlymas išties dosnus, tačiau čia esama žmonių, kurie mano, kad Livinghamo titulas neturėtų atitekti moteriai. Ar jūs mieliau atiduosite jį vaikui?

Pro debesis prasimušė menkas saulės spin-

dulys, ir Elainos akys, viena ausimi klausantis pritariamo murmėjimo, nuklydo prie lango. Ištiesinusi pečius, ji nuo kaktos nusibraukė pelenų atspalvio šviesių plaukų sruogą.

- Milordai, - kreipėsi ji į susirinkusiuosius, - žinau, kad privalau ištekėti; taip ir padarysiu. Jeigu mano brolis būtų gyvas, visai nebūtų svarbu, kokį vyrą man išrinktumėte. Vis dėlto dabar mano sutuoktinis valdys ne tik Livinghamą, bet ir visas Penkias Provincijas. Tad šį pasirinkimą vertinu rimtai, - ore tvyrojo tylą. Elaina apėjo aplink stalą ir priklaupė. Paėmusi senelį už rankų, ji droviai pakėlė veidą. - Seneli, prašau, neverskite manęs sutikti.

Senasis hercogas papūtęs lūpas žvelgė į savo vaikaitę. Sulaikiusi kvapą Elaina žiūrėjo į tokias panašias į jos pačios pilkas akis.

- Ne, tu neprivalai priimti būtent šio pasiūlymo, - galiausiai atsiliepė jis. - Bet laikas senka. Tu - vienintelė gyva mano palikuonė. Paskyręs tave įpėdine pasižadėjau, kad ištekėsi iki savo dvidešimtojo gimtadienio. Atmink, kad iki tos dienos liko vos pusmetis. Tikiuosi, būsimieji piršlybų pasiūlymai tau pasirodys labiau viliojantys, antraip man teks nuspręsti už tave. Gali eiti sau.

Elainatūptelėjo susirinkusiems vyrams ir išė-

jo. Širdis daužėsi – ji tik per plauką išsisuko nuo šių vedybų. Susirinkimų salėje vyravo slogi nuotaika, ir netikėtai į ją pakviesta Elaina gerokai susijaudino. Užbėgusi įvijais laiptais į savo kambarį, ji greitai persivilko jodinėjimo suknele. Arkliidžių kieme su žirgais kantriai laukė jos arklininkas. Mintis, kad galėtų praleisti vieną iš nedaugelio progų pasimėgauti laisve prieš užslenkant žiemai, buvo beveik nepakeliama. Segdamasi jodinėjimo apsiausto sagtį ji nuskriejo laiptais žemyn, perbėgo mažesniąją iš dviejų pilies salių. Aplenkusi kampaną, vos neįsirėžė į stambų vyrą. Ištiesęs rankas, jis ją sugavo, Elaina aiktelėjusi atšoko atgalios. Jai šypsojosi seras Godfris, vaikystės laikų draugas.

– Labai gražu, Elaina! Abejoju, ar tavo senieliui patiktų, – pastebėjo jis.

Paprastai Elaina būtų atsikirtusi linksma replika, bet po rytmetinės audiencijos nerado tam jėgų.

– Juk žinai, kad nesuteikiu priežasčių jam manimi nusivilti, – gindamasi atsakė ji. – Skaitau visas tas senas apdulkėjusias istorijos knygas ir mokslo veikalus apie diplomatiją. Priimu svečius kaip maloni šeimininkė ir esu pareiginga, kukli freilina. Vykdaau visas funkci-

jas, kurių jis iš manęs tikisi. Darau viską, ko tik manęs paprašo!

- Tik nesutinki tekėti nė už vieno gerbėjo, - nusišypsojo Godfris.

- Už vyrų, kurių piršlybų pasiūlymuose kalbama tik apie tai, kokią jie įgis galią, arba apie mano kraitį, - sušnirpštė Elaina. - O šandien pasipiršo vaikas! Ar tu mano vietoje labai skubintumeisi?

Jaunasis riteris ironiškai pasiduodamas kilstelėjo rankas.

- Elaina, aš tik erzinu. Atleisk. Gerai darai, kad lauki tinkamo vyro sau pačiai ir Livinghamui. Tėvai būtų tavimi didžiavęsi, brolis irgi.

Paminėjus šeimą, Elainos širdį suspaudė skausmas. Praėjo šešeri metai nuo tada, kai artimuosius pasiglemžė gripas, ir ji siaubingai jų ilgėjosi. Pirštai patys sugraibė pakabuką, su kuriuo ji niekada nesiskirdavo, - glotnus ametistas filigraniniame sidabriniame apsode buvo motinos, kuri praėjus vos metams nusekė į kapus paskui vyrą ir sūnų, palikimas.

- Juk nori ištekėti, ar ne? - pasiteiravo Godfris, imdamas ją už parankės ir drauge žingsniuodamas į vėsų rytmečio orą.

Elaina patraukė pečiais.

- Ko aš noriu arba nenoriu, nesvarbu. Neturiu kito pasirinkimo. Girdėjai, ką pasakė senelis: laikas senka. Tapusi paveldėtoja, netekau galimybės ištekėti iš meilės. Dabar galiu viltis, kad būsimasis vyras man bent jau patiks!

Godfris nusijuokė.

- Mano žmona irgi nebuvo toji mergina, kurią būčiau pasirinkęs pirmąją. Bet mes laimingi. Ir tu būsi laiminga.

Elaina nepasakė nieko, nors tokia perspektyva atrodė vis labiau neįtikima.

Jiedu pasiekė arkų galeriją, kuri vedė į arklidžių kiemą, ir atsisveikino. Elaina žiūrėjo, kaip Godfris grįžta į pilį, mažumėlę grauždama, kad nesutiko su pasiūlymu tekėti, kai Godfris pasirinko ją.

Dangus prašviesėjo, Elaina įžengė į arklidžių kiemą ir apstulbusi sustojo. Vietoje jos įprasto arklininko dviejų žirgų pavadžius laikė jaunesnis vyras.

- Gerą dieną, miledi, - mostelėjęs ranka nusilenkė jis.

- Kur Robertas? - atsargiai pasiteiravo mergina.

Vyras pakėlė į ją akis, nusibraukė nuo veido smėlio spalvos plaukus. Geriau įsižiūrėjus, jo

veidas pasirodė paįstamas, ir Elaina prisiminė per pastarąsias kelias savaites kartą ar du mačiusi jį arklidėse.

– Aš Dikonas, miledi. Robertas atsiprašo, kad negali šiandien jumis pasirūpinti, bet netikėtai... kaip čia pasakius? – delikatus negalavimas užlaikė jį išvietėje.

Elaina akimirksniu pajuto vyrukui simpatiją ir nusijuokė, nors galvoje šmėkštelėjo abejonė. Robertas jodinėjos su ja, kiek ji atsiminė; jis užkėlė ją ant pirmojo ponio; jam buvo patikėta ją lydėti per išvykas žirgais. Jodinėti šio jauno vyro draugijoje būtų visiškai nederama. Senelis rastų, ką pasakyti, jeigu kada nors sužinotų.

– Nesu tikra... Galbūt šiandien geriau nejodinėsiu, – pradėjo Elaina.

Arklininkas pakreipė galvą, jo lūpos kryptelėjo nuo nežymios šypsenėlės.

– Jei taip pageidaujate, nors bent jau man būtų gaila praleisti tokią puikią dieną. Juolab kad pirmiau galvojau, jog man draugiją palaišys tik sparvos ir balno tepalas!

Gerai išauklėta ir respektabili dama būtų pasikvietusi ją lydėti kambarinę, bet nė viena nejodinėjo taip greitai kaip Elaina, ir ji išties

troško smagiai praleisti dieną. Dikonas nenuleido nuo jos nuoširdaus rudų akių žvilgsnio. Elaina prisiminė šio ryto susitikimą su taryba, ir viduje įsiplieskė maištinga kibirkštėlė, kuri ruseno nuo tada, kai Godfris ją paerzino.

- Josime, - pareiškė ji.

Dikonas padėjo jai užsėsti ant širmos kumelaitės, plati šypsena švietė jo įdegusiame veide. Vienas šalia kito jiedu paleido arklius risčia plačiomis miesto gatvėmis link pagrindinių vartų, tingiai šnekučiuodamiesi apie dienos planus.

Elaina buvo pratusi jodinėti daug ir greitai, ir nudžiugo pastebėjusi, kad Dikonas lygiai toks pat įgudęs ir bebaimis. Jiedu pasileido šuoliais per viržyną, ragindami vienas kitą lėkti dar greičiau. Įdienojus prijojo kaimelį, kur alinės šeimininkė prie vartų gyrė savo prekes. Nebyliu susitarimu raiteliai nušoko nuo žirgų, nusi-pirko plokščią butelį šalto gėrimo ir skaniai atsigėrė.

Nusišluostęs burną rankove, Dikonas pasiūlė:

- Jeigu palauktumėte čia, kol baigsite gerti, miledi, turguje nupirkčiau ko nors užkąsti pietums.

Elaina žiūrėjo, kaip jis nueina. Vyrukasėjo išdidžiai, sekdamas jo žingsnius jipajuto, kaip paspartėja pulsas. Mintys nekliudomos grįžo prie pokalbio su Godfriju. Kaip ir visos kilmingos moterys, Elaina žinojo, kad sutuoktinis bus pirmas vyras, su kuriuo jigulsis į lovą. Atvirumo akimirkomis jiprisipažindavo smalsaujanti. Retsykiais, žiūrėdama, kaip kitos dvaro poros juokiasi ir šoka, jitrokšdavo, kad kas nors imtų ir iki skausmo suspaustų ją glėbyje.

Jipamatė iš už trobelės ateinantį Dikoną, nešinę nerūpestingai per petį permestu balnakrepšiu. Vėlnusilenkęs, jis ištiesė Elainai ranką. Jiedu kartu nuėjo per kaimą, Elaina juto šalia žingsniuojančio Dikono kūno artumą. Kai jie pagaliau grįžo prie arklių, jiapsidžiaugė galėdama nuvyti tokias nederamas mintis į šalį.

Kairaiteliai vėlsustojo, saulė jau buvo pasukusi vakarop. Purpuriniai viržiai praretėjo, pasimatė medžių guoteliai, kurie šiek tiek saugojo nuo kaitros. Elaina leido Dikonui parinkti kelią, ir jiedu nujojo ganėtinai arti provincijos sienos. Dabar, nulipus nuo žirgo ir pagalvojus, kad atsidūrė taip toli nuo pilies vos su vienu arklininku, Elainai neramiai suspaudė skrandį.

Pririšus arklius prie medžio, jipakasė gyvuliams tarpuausius, o Dikonas nukėlė krepšį.

Vyrukas ištiesė Elainai taurę vėsaus vyno, ir ji godžiai išgėrė, stumdama rūpesčius tolyn. Diena pasitaikė stebėtinai šilta, nusimetę apsiaustus jiedu tingiai atsirėmė į medžio kamieną, gurkšnojo vyną ir laupė duoną su sūriu. Su Dikonu buvo lengva šnekučiuotis, nors kalba taip ir nepasisuko toliau arklių ir gandų apie linksmus pilies tarnų nuotykius.

Dikonas darkart papildė Elainos taurę, ir užsimerkusi ji atsigulė šiltuose viržiuose, apsnūdusi, mėgaudamasi proga pamiršti pareigas ir pamokas. Kažkur nelabai toli sugaudė ragas, ir ji tingiai pagalvojo, kas tai galėtų būti. Mergina pabandė atsisėsti ir pasižiūrėti, bet kūnas atrodė apsunkęs. Pradėjo suktis galva. Pažvelgusi į viršų, ji išvydo į ją spoksantį Dikoną.

- Ar skonis nepasirodė keistokas, miledi? - pasidomėjo Dikonas, jo lūpas iškreipė šypsnyš, bet akys liko šaltos.

Jo išraiška išgąsdino Elainą. Čia dėjosi kažkas labai negero.

- Ką nori pasakyti *keistokas skonis*? - prakalbo ji nerimaudama, kad balsas skamba tarytum iš toli ir kaip nesavas.

Dikonas persisvėrė per ją ir pakėlė taurę, kuri gulėjo Elainai prie šono. Pirštais brūkštelėjo

jai per ranką, mergina susigūžė.

- Vynas, miledi. Į jūsų taurę įpyliau ugniažolių sulčių. Ne pats gudriausias vaistas, bet veiksmingas. Išgėrus jo žmogų apima paralyžius, o netrukus ir miegas, - paaiškino jis.

- Ką?.. - Elaina bandė suvokti žodžių prasmę, bet darėsi sunku susikaupti. - Ką tu... padarei?

- Ką tik pasakiau - apsvaiginau jus, - nerūpestingai aiškino Dikonas. - Roksholmo hercogas man gerai sumokėjo, kad jam jus atvedinčiau. Netrukus čia prisistatys jo sargybiniai ir nugabens jus į Roksholmo citadelę.

Vyrukas atsisėdo ant sulenktų kojų.

- Aš, žinoma, bandysiu apginti jus nuo *netikėto* užpuolimo, tačiau, deja, negalėsiu užpuolikams prilygti. Mane vėliau šį vakarą ras su nedideliais, bet nerimą keliančiais sužeidimais, apsvaigintą, klajojantį netoli Livinghamo pilies bokšto su išpirkos reikalaujančiu laišku.

Jausdama stiprėjantį nerimą, Elaina dar kartą pabandė atsisėsti.

- Tu purvinas išdavike! Už tai... tave... pakars... - mėgino piktai išrėkti ji, tačiau balsas vos sutrikdė juos supančią tylą.

Dikonas tik nusiviepė.

- O, miledi tokia uginga! Kaip manote, ar

visa tai jums pasakočiau, jeigu būtų bent menkiausia tikimybė, kad taip nutiks? Kol tas mulkis jūsų senelis susitars dėl jūsų gražinimo, aš jau būsiu užjūriuose. – Jis priklaupė prie Elainos ir tyliai pakuždėjo jai į ausį: – Apgailestauju, kad turime taip išsiskirti. Bet, kad ir kokia jūs daili, man sumokėti pinigai dar mielesni.

Jis pradėjo pirštais braukti per Elainos plaukus, ištraukė įsmeigtas šukas ir išpynė ilgą kasą. Mergina bandė jį nustumti, bet rankos atrodė nepakeliamos ir nutirpusios. Ji sukliko; galvoje nuskambėjo garsus šaižus riksmas, tačiau iš lūpų išėjo tik pusiau aiktelėjimas, pusiau aimana.

– Vis dėlto, – lyg nebūtų nieko išgirdęs, tęsė Dikonas, – spėju, dar turime šiek tiek laiko, kol pasirodys mano bendrai. Kodėl gi neatsisveikinus kaip dera? Troškau tai padaryti vos pirmąsyk jus išvydęs.

Viena ranka varstydamas Elainos korsažą, Dikonas pasislinko arčiau, pūsdamas vynu kvepiantį orą jai į veidą. Elaina jau nebegalvojo, kad galima išsigąsti dar labiau, bet nuo jo prisilietimų odą tarytum raižė peiliais....